

Maija Toropainen

Vieri

▪

Side

2017

Ajattelen väreillä. Työni ovat abstrakteja
öljyvärimaalauksia. Vaikka niistä voi löytää
horisontin, ne eivät ole ainoastaan maise-
mamaalauksia. Pohdin yhteiskunnallisia ja
historiallisia ilmiötä.

Samanaikaisuus, erilaisuus, sivullisuus

Tämän kirjan maalaukset ovat olleet esillä Galleria Uudessa Kipinässä, Lahdessa kesällä 2017. Näyttelyn nimi Vierä tarkoittaa lähellä olemista ja rinnakkaisuutta. Se voi olla myös kehoitus liikkeeseen.

Näyttelyn maalauksia tehdessäni mietin samanaikaisuutta ja erilaisuutta filosofi Yrjö Kallisen ja kirjailija Marcel Proustin kautta. Ajatellessani Proustin Kadonnutta aikaa etsimässä -kirjasarjaa yhtenä lähtökohtana näyttelylle, mielessäni oli menneisyyteen liittyvä tarkka havainnointi, huolista vapaa viileä sivullisuus. Proustia viisitoista vuotta nuorempi Kallinen taas toimii, näin ajan takaa huomioituna, aivan toisin. Hän hyppää mukaan toimintaan unohtaen ulkopuoliset ja sivustakatsojat. Kallinen on vakaumuksen mies jonka toimintaa ohjaa syvä humanismi.

”Voimmeko yleensä luoda – tai lukea, kuunnella musiikkia, katsoa kuvia, elokuvia, tanssia pitämättä siinä mukana sitä oman elämänkokemuksemme keräilylaatikkoa, johon on kertynyt ihan kaikki, myös taide-elämyksemme? ”, kysyy Kirsti Kaasinen esseessään.

Näyttelyn töiden teemana on ajan jatkuvuus ja katoavuus. Miten saada kiinni nyt -hetkestä menettämättä yhteyttä menneeseen ja rohkeaa luottamusta tulevaan.

Freelance-graafikot ry on tukenut julkaisua omakustanneapurahalla.

Helsingissä 25.6.2017

Maija Toropainen

Kuvataiteilija Maija Toropaisen uusimpien teosten innoittajina on ollut kaksi erilaista elämän ja maailman tarkkailijaa: filosofi Yrjö Kallinen ja kirjailija Marcel Proust. Kirsti Kaasinen kirjoittaa omasta elämyksestään maalausten keskellä:

ELÄMYS ALKAA SIELLÄ MISSÄ SANAT LOPPUVAT

– Ajatuksia taiteen ja tarkkailun äärellä

Maija Toropaisen teoksissa koen toisaalta yksityisyyden tarpeen ja toisaalta vapaudenhalun tunteen tutuiksi omikseni. En alkuun löytänyt sanoja. Oliko se välttämätöntäkään? Sitten halusin kuitenkin kuvata näillä vajavaisilla sanoilla sitä, minkä väreistä ja viivoista luen.

Haluan suurta ääntä ja melua pakoon. Se on meillä suomalaisilla geeneissä ja sitä varten on pakopaikka olemassa. Metsä. Ja taide. Myös musiikki. **Yrjö Kallisen** sanoin:

”Tarkemmin ajatellen meidän sielunelämämme on melua täynnä. Siellä puhuvat vakaumukset ja varmuudet. Tämän maailman meteli elää minussa, jos annan sen elää.”

Haluaisin niistä Kallisen mainitsemista vakaumuksista ja varmuuksistaakin eroon. Tarkkailla sitä, ovatko ne ollenkaan välttämättömiä elämässä. Mikä tai kuka on ne sinne pannut ja miksi ne siellä pysyvät? Kysyä uudelleen kuin lapsi.

Näyttelyn töissä näen Kallisen ajattelutapaa, joka alleviivaa kokemuksen tuoreutta. Sitä kohti tämä suurelta osin hilpeä väri-iloittelu mielestäni viitoittaa. Kaiken kokemiseen uusin silmin.

”Siellä täällä ilmestyy ihmisiä, jotka aivan kuin unesta heräten alkavat hengittää uudella tavalla, ovat löytäneet jotakin, joka oli ennen ollut hukassa. Näitä uudenlaisia ihmisiä on kaikkialla... Sisäinen uudistumisemme ei edellytä uutta maailmaa ympärillemme. Se on eräässä mielessä sama maailma, ja kuitenkin todellisessa mielessä se on täydellisesti uusi maailma, sillä suhteemme siihen on uusi.” (Yrjö Kallinen)

Saman asian toteaa **Marcel Proust** teoksessaan *Kadonnutta aikaa etsimässä*:

”Le véritable voyage de découverte ne consiste pas à chercher de nouveaux paysages, mais à avoir de nouveaux yeux.”

”Todellinen löytöretki ei ole uusien maisemien etsimistä, vaan sitä että näkee uusin silmin.” (Marcel Proust)

Saaret leijuvat kuin värilliset pilvet udussa. Aamun orastava kajo antaa toivoa uudelle päivälle. Lähden mukaan leijuntaan. Tämä on totta mutta myös unta. **Maalaus: Kökar II, 2014, s. 9**

Yrjö Kallisen, humanistin, vakaumuksellisen pasifistin, sosialistin ja teosofin, ajatusten ydinsanomana oli yksilöstä lähtevän muutoksen mahdollisuus. Ihminen ei kuitenkaan koskaan ole valmis, vaan hän ikään kuin kulkee tiellä kohti valaistumista. Kallinen oli nuorena kokenut zen-buddhistisen valaistumisen, ja sen jälkeen hänen maailmankatsomukseensa tuli itämäisen filosofian ja uskonnon perusteita. Kallisen ajattelussa korostuu positiivisuus ja perimmäinen optimismi, mikä näkyy myös näyttelyn teoksissa.

”Valaistuminen: kaikki on kohdallaan

Olemassaolo on mittaamaton ihme
Elämän valaiseminen alkaa läheltä
Ihmisen todellinen olemus on valoa” (Yrjö Kallinen)

”Mitä on ihminen? Hän on pohjaton mysteeri. Hänessä on salaisuus salaisuuden takana, mahdollisuus mahdollisuuden takana molempiin suuntiin: niin sanottuun pahaan, pimeään, demoniseen, kauhistuttavaan ja rajattomat mahdollisuudet hyvyteen, kauneuteen, onneen, jumalalliseen.” (Yrjö Kallinen)

Kallisen aforistisista lauseista suorastaan tunkee esiin toverillisuuden, totuuden etsimisen ja rakkauden sanoma. Tämän lisäksi hänelle on ominaista toiminnan miehenä olla itse tekemässä käytännön työtä, vaikka sitä raskaintakin, yhdessä veljiensä kanssa, jättäen sivustakatsojat omaan arvoonsa. Maalaus: **Käytännön työ**, 2017, s.23

”Kas, yksi peruseksytyksistä on juuri siinä, että yritetään teoretisoida totuutta, lausua sanoin jotakin, joka olisi yleensä totta. Se käynee jossain määrin laatuun matematiikassa ja jossakin käytännöllisissä asioissa, mutta elämän ytimen ymmärtämisestä puheen ollen se on mahdotonta. Elämä veljeys, rakkaus ja totuus eivät ole formuloitavissa. Formulot, kaavat ja säännöt ovat poistettavissa, harhakuvitelmat hajotettavissa ja se mitä jää jäljelle, on elämää, veljeyttä, rakkautta ja totuutta.”
(Yrjö Kallinen)

Miten rakentavaa ja lohdullista tekstiä molemmilta sekä Kalliselta että Proustilta, meillä on kaikilla mahdollisuus muodostaa uusi suhde maailmaan. Meissä on kaikki valmiina. Riippuu vain siitä, miten haluamme maailman nähdä.

Mielestäni Proust vertautuu parhaiten Maijan kuvien ehdottomaan aistilliseen kauneuteen - nihilismin vastakohtana – aivan kuten Proust teksteissään. Se näkyy myös jotenkin syvänä ja soljuvana värikielenä kuten soljuu Proustin kieli takeltematta välillä syvempiäkin vesiä tavoittaen. Proustin kieli on paikoin hurjaa, mutta aina ilmaisevaa.

Marcel Proustin pääteosta Kadonnutta aikaa etsimässä on verrattu sävellykseen. Musiikki on Proustille hyvin tärkeää, säveltäjistä erityisesti Richard Wagner. Hänen kirjasarjassaan eri teemat palautuvat harkituin väliajoin, mikä muistuttaa musiikillisten motiivien käyttöä sävellyksissä. Proust on vaikuttanut kirjoillaan suuren sensitiivisyytensä ansiosta syviin eurooppalaisiin kulttuurikerrostumiin eri taiteiden alalla. Maalaus: **Magnus Lindberg; Clarinet concerto, 2014, s.11**

Löydän tästä työstä toisen ihmisen, kasvot ja kaikki, vaaleana heijastumana tai hahmona tummassa musiikin virrassa. Haluaisin peilata itseäni siihen ihmiseen. Olisin ihan itseni kokoinen, pieni ja epämääräinen. Kuten se hahmokin musiikin sisällä.

Magnus Lindberg; Clarinet concerto
2014, öljyväri kankaalle, 30 x 30 cm

Voimmeko yleensä luoda – tai lukea, kuunnella musiikkia, katsoa kuvia, elokuvia, tanssia pitämättä siinä mukana sitä oman elämänkokemuksemme keräilylaatikkoa, johon on kertynyt ihan kaikki, myös taide-elämyksemme?

Halusimme tai emme, se laatikko kulkee mukana ja siihen suhteutamme kaiken.

”Mikä meissä on ikuista ja todellista, ei ole kadotettavissa. Se on ikuista ja täydellistä. Siksi siitä ei ole huolta eikä murhetta.”
(Yrjö Kallinen)

Proust oivalsi, että taide on keino tavoittaa menneisyys ja löytää elettyjen hetkien merkitys. Siitä hänen kirjallinen luomistyönsä saattoi alkaa.

Samasta lähtökohdasta alkaa mielestäni Maijan kuvallinen luomistyö. Hän kertoo pyrkivänsä tarkkailemaan töidensä kautta menneisyyttään viileän tarkkana sivullisena.

Itse hän viimevuotisen ”The Party”-paintings- näyttelynsä yhteydessä toteaa, että kankaalla punaiset ja turkoosit värit voimakkaina ja energisinä ovat yhteiskuntaa luotaavan puolueen (punaisen) ja toisaalta iloisen juhlan (turkoosin) abstrakteina ilmenemistä voittamaton väripari. Ja kaikki sekin elämä on eletty. Maalaus: **Six hour work day**, 2016, s.13

Miksi ei voisi helpottaa vähän, ihminen tarvitsee lisää vapaata, vaahdotarkkinsa ja lisää tuuleteltua jaksakseen painaa?

”Niin kauan kuin haen onnea itselleni, en sitä koskaan löydä. Jos pyrin vain selville pääsemiseen oman itseni iloksi, se osoittaa, etten ole päässyt selville alkuunkaan. Selville pääsemistä seuraa itsestään myötäelämisen kyky. Ihminen elää toista ihmistä,

Six hour work day

2016, oil on canvas, 36 x 26 cm

toinen ihminen on minä; raja sinun ja minun väliltä katoaa.
Ja minulle on yhtä tärkeätä toisen ihmisen elämä kuin oma
elämäni.” (Yrjö Kallinen)

Tämä lausahdus kokoaa yhteen Kallisen koko poliittisen ja filosofisen minän. Sen inhimillinen ydin on myötäeläminen. Siinä ihminen on suurimmillaan. Ja sitä hän parhaansa mukaan yritti toteuttaa omassa elämässään pitäen toveruutta ja rakkautta johtotähtinään. Katsomalla ympärilleen tässä maailmassa voi huomata, että juuri siinä ihminen on pahoin epäonnistunut. Miksi empatia on niin vaikeaa meille? ”.. *Ihminen elää toista ihmistä, toinen ihminen on minä...*” Miksi ei, eihän se ole meiltä pois? Näin voisimme elää merkityksellisempää elämää.

Ihminen voi elää sisäisesti ehtymättömän rikasta elämää,
jossa ei ole mitään tuntoa ikävystymisestä, mistään tyhjystä
tai tarkoituksettomasta. Elämä on täynnä tarkoitusta. (Yrjö
Kallinen)

Maalaus: **Altruisti**, 2014

Valoa ei tarvitse mistään hakea, sitä ei tarvitse luoda; se on
ihmisen todellinen olemus.” (Yrjö Kallinen)

Kirsti Kaasinen

Altruisti

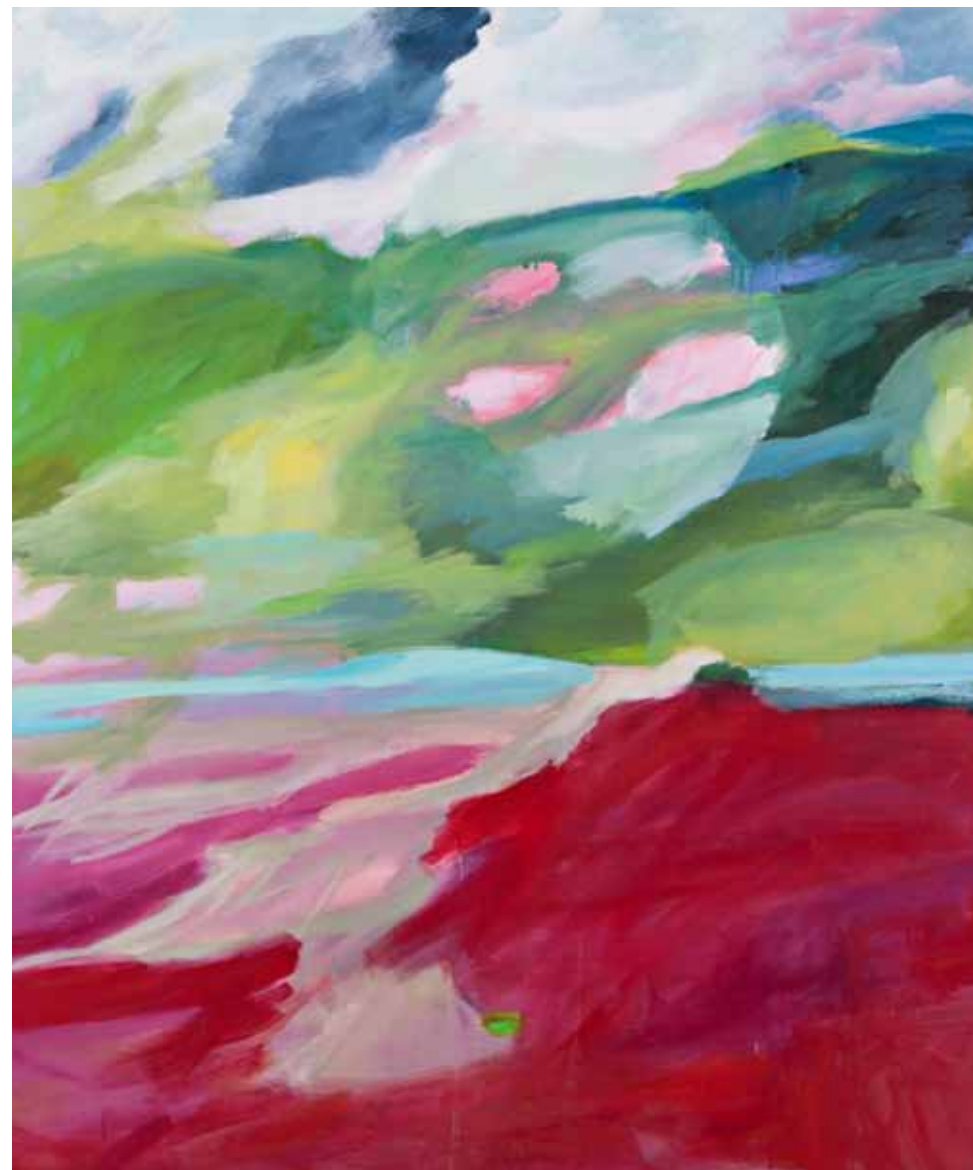
2014, tempera kankaalle, 120 x 140 cm

Polun tuoksu

2017, öljyväri kankaalle, 125 x 105 cm

Suunta

2017, öljyväri kankaalle, 115 x 125 cm

Käytännön työ

2017, öljyväri kankaalle, 125 x 105 cm

Joustavat ajatukset

2017, öljyväri kankaalle, 115 x 125 cm

Toissapäivänä, sarjasta AIKA
2017, öljy kankaalle, 15,5 x 40 cm

Eilen, sarjasta AIKA
2017, öljy kankaalle, 15,5 x 40 cm

Tänään, sarjasta AIKA
2017, öljy kankaalle, 15,5 x 40 cm

Huomenna, sarjasta AIKA
2017, öljy kankaalle, 15,5 x 40 cm

Ylihuomenna, sarjasta AIKA
2017, öljy kankaalle, 15,5 x 40 cm

Visual artist Maija Toropainen's latest works have been inspired by two different viewers of life and world: philosopher Yrjö Kallinen and novelist Marcel Proust. Kirsti Kaasinen writes about her own experience in the midst of the paintings:

EXPERIENCE STARTS WHERE THE WORDS END

- Reflections while experiencing art through philosophy

In Maija Toropainen's paintings I see on the other hand the need for privacy and then the desire for freedom as they were my own familiar emotions. At first I could not find the words to describe them. But is it then necessary at all? Anyhow with these imperfect words I want to show what I am reading from her colors and lines.

I want to escape loud voice and noise. It is in our Finnish genes and we do have a refuge for it. Forest. And art, including music. With **Yrjö Kallinen's** words:

"Our psyche, if you think more closely, is full of noise. Beliefs and certainties are speaking there. The noise of this world lives in me, if I let it live." (Yrjö Kallinen)

I would also like to get rid of the 'beliefs and certainties', that speak

so loud in me. Yrjö Kallinen also speaks about them. I would like to observe, if they are at all necessary in my life. Who has put them there and why do they keep on staying there? Instead I would like to be a child asking simple questions again.

In the pictures of this exhibition I can see Kallinen's thoughts, which underline freshness of experience. This celebration of cheerful colors is definitely marking out to that direction. To experiencing it all, but having new eyes.

"Here and there pop up some people who almost as if waking up from a dream start breathing in a new way, they have found something, which was lost before. These new kind of people are everywhere...Our inner rebirth does not require a new world around us. It is in a sense the same world, and yet in the real sense it is a completely new world, since our relation to it is totally new." (Yrjö Kallinen)

The same laconism can be found in **Marcel Proust's** books *In Search of Lost Time/Remembrance of Things Past*.

"The real voyage of discovery consists not in seeking new landscapes, but in having new eyes." (Marcel Proust)

Painting: **Kökar II**, 2014, p. 9

The islands are floating like colorful clouds in the mist. The shimmer of dawn gives hope for a new day. I start floating along. This is true but also a dream.

The key message of Yrjö Kallinen, a humanist, a convinced pacifist, a socialist and a theosophist is the possibility arising from an indivi-

dual. The human being is never complete, but is as though walking his way towards enlightenment all the time. In his early age Kallinen had a zenbuddhist enlightenment experience, after which he found some principles of orient philosophy and religion to his worldview. In Kallinen's thoughts positivity and ultimate optimism are strongly emphasized.

"Enlightenment: everything is in its place

Existence is an immense miracle

Enlightenment of life starts from near

The real essence of a human being is light" (Yrjö Kallinen)

"What is a human being? He is a bottomless mystery. He has the secret behind secret, the possibility behind possibility to both directions: to so called bad, dark, demonic and terrifying – and unlimited possibilities to goodness, beauty, happiness, divine." (Yrjö Kallinen)

The message of camaraderie, truth seeking and love is literally forcing out from Kallinen's aphoristic sentences.

In addition to this it is characteristic for him as a man of action to be there, doing the practical work - even the hardest one - together with his brothers, leaving the bystanders in their own value. Painting: **Käytännön työ**, oil on canvas 2017, p. 23

"Look, one basic error lies just there, that you try to theorize the truth, express by words something that generally would be true. It will to some extent do in mathematics and in some practical matters, but speaking of understanding of the essence of life, it is impossible.

Life, fraternity, love and truth are simply not there to get formulated. Formulas, patterns and rules are to be removed, delusions to be taken down and what there will be left is life, fraternity, love and truth." (Yrjö Kallinen)

What constructive and comforting texts from both Kallinen and Proust; we all do have the possibility to form a new relation to the world. There is everything ready in us. It only depends on how we want to see the world.

I think the absolute sensual beauty of Maija's works is easily verged with Proust's writings as a contrary to nihilism. It also somehow shows deep flowing color language like Proust's language flows without stammering, at times reaching deeper currents as well. Proust's language is in some places wild, but always expressive.

His magnum opus *In Search of Lost Time* has been compared to a musical composition. Music was very important to Proust, and from the composers especially **Richard Wagner**. It is said that in his book series the various themes return at deliberate intervals, which resemble the use of musical motives in the compositions. Proust, for his part, thanks to his great sensitivity, has had an impact with his books on profound European cultural layers in various art fields. Painting: **Mag-nus Lindberg; Clarinet concerto**, 2014, p.11

In the painting I find another human being, face and all, as a lighter reflection or a shape in a sombre flow of music. I would like to mirror myself to that person. I would be just my size, small and vague. Like the figure there inside the music.

Are we in general able to create – or to read, to listen to music, to look at paintings, movies and dance without at the same time carrying with us our own life's 'life experience collection box', containing all of our art experiences, too?

Whether we want it or not, we keep carrying that box and put everything into perspective with it.

”What is eternal and real in us, is not to be lost. It is undying and perfect. So you do not need to worry or grieve about it.” (Yrjö Kallinen)

Proust realized that art is one way to achieve the past and find the meaning of the moments you have lived. From there his literary creative work could begin.

From the same starting point begins Maija’s creative visual art, I think. She tells that through her works she is trying to observe her past as a cool and sharp outsider.

She herself discovered in connection with her ”The Party”-paintings-exhibition last year, that on canvas the strong red and energetic turquoise colors reflect on one hand the society-operating-party (red) and on the other hand the cheerful party (turquoise) and as abstract manifestations they are an invincible color couple. And all that life has been lived, too. **Painting: Six hour work day, 2016, p.13**

Why couldn’t we take it a bit easier, one needs more liberty, her marshmallow and a good airing to be able to press ahead?

”As long as I search for happiness to myself, I’ll never find it. If I try to discover something only for my own pleasure, it shows that I haven’t discovered anything. The gift of empathy follows the discovery by itself. The person is living the other person, the other person is me; the border between me and you disappears.

And for me the life of another person will be as important as the life of my own.
(Yrjö Kallinen)

This comment aggregates Kallinen’s whole political and philosophical self. Its human center is empathy. There is the human being as its grandest. And this was his aim that he in his own life, according to his best ability, tried to fulfill, keeping the camaraderie and love as his guiding stars. By looking around in this world you can notice that a human being has badly failed just there. Why is empathy so hard to us? ”... The person is living the other person, the other person is me...” Why not, it is not our loss, is it? That is how we could live a more meaningful life.

”The human being can live an innerly inexhaustible rich life, where there is no feeling about boredom, about any emptiness or purposelessness. Life is full of meaning.
(Yrjö Kallinen)

Painting: Altruisti, 2014, p. 15

”You don’t need to seek the light from anywhere, you don’t need to create it; it is the true substance of a human being.”
(Yrjö Kallinen)

Kirsti Kaasinen

Opinnot

- 2012 Kuvataiteilija (AMK), Turun Taideakatemia
1983 Taideteollinen korkeakoulu
1979 Vapaa taidekoulu

Yksityisnäyttelyitä, valikoima

- 2018 Taidekeskus Väinölä, Varkaus
2017 Galleria Uusi Kipinä, Lahti
2016 Olipa kerran tehdas, TML:n näyttelyseinä Arabianrannan kirjasto, Helsinki
2016 Galerie Pleiku, Berliini, Saksa
2015 Haalean punainen linnoitus, Galleria Rantakasarmi, Suomenlinna, Helsinki
2014 Matka horisonttiin, P-galleria, Pori
2014 Rautaoksidia, Galleria Pirkko-Liisa Topelius, Helsinki
2013 Kolme pistettä ja muita kertomuksia, Stoa Galleria, Helsinki
2013 unohtuneet maisemat, Lasipalatsin Akkuna-näyttelytila, Helsinki
2012 töitä, Köysiratagalleria, Turku
2012 Näistä levyistä en luovu, Turun konservatorion kirjasto, Turku
2011 Maalauksia, Galleria Pirkko-Liisa Topelius, Helsinki
2009, 2008 Galleria Punavuori, Helsinki
2007 Galleria Silta, Helsinki
2006 Akvarellikirjoja, Rikhardinkadun kirjasto, Helsinki

Yhteis- ja ryhmänäyttelyt, valikoima

- 2017 HTS:n Katoavuus/Jatkuvuus, Kanneltalo ja Malmitalo
2016 HTS:n joulunäyttely, Galleria Katariina, Helsinki
2016 Särö - Suomen Pohjoismaisen Taideliiton näyttely, Almintalon taidekeskus, Loviisa
2016 ART and Coffee-exhibition, Vassouras ja Valença, Brasilia
2015 Virta, HTS:n vuosinäyttely, Kanneltalon galleria, Helsinki
2015 Maisema, SKJL:n teemanäyttely, Kulttuurikeskus Poleemi, Pieksämäki
2014-2015 Vastakaiku, runosta kuva kuvasta runo -näyttely, Lasipalatsi, Työväenliikkeen kirjasto, JHLopisto, Helsinki
2015 Naisten neuvontatoimisto nro 1, Lasipalatsin näyttelytila, Helsinki
2014 Helise, taivas! Galleria Fogga, Helsinki
2014 Kriisi, HTS:n kesänäyttely, Galleria Rantakasarmi, Helsinki
2014 Archipelago, Gallery Agija Suna, Riika, Latvia
2013 Muotokuva, SKJL:n teemanäyttely, Lahden Taidemuseo, Lahti
2012 Aikoja, Köysiratagalleria, Turku
2011 Kätkeyt puutarhat, freelance-graafikot Laterna Magicassa, Helsinki
2010 Museo taiteilijan välineenä -näyttely, Helsingin kaupunginmuseo, Helsinki
1996 Frida Kahlo -juhla, Helsinki
1982 Vaasan nuorten taidegraafikoiden biennaali, Vaasa

Yhteisötaideprojektit

- 2016 Kierrätystyöpaja kirjaston poistokirjoista Työväenliikkeen kirjastossa yhdessä kuvataiteilija Eeva Louhion kanssa. Työväenkirjaston Ystävät ry.
2015 Punainen lanka. Yhteisötaideprojekti Työväenliikkeen kirjastossa yhdessä kuvataiteilija Eeva Louhion kanssa. Mukana Työväenkirjaston ystävät- Lopullinen teos "Tiedon puu" -veistos ja työpajassa syntyneet pienet kuvamietelmäkirjat ovat pysyvästi esillä Työväenliikkeen kirjastossa. Työväenkirjaston Ystävät ry.
2012–2015 Naisten neuvontatoimisto nro 1. -yhteisötaideprojekti yhdessä kuvataiteilija Eeva Louhion kanssa. 10 eri ympäristössä toteutettu tapahtumien sarja. Projektin yhteenveto ja loppunäyttely oli 2015 tammikuussa Lasipalatsin näyttelytilassa. Projektin dokumentaatiovideo ja -julkaisu julkistettiin näyttelyn yhteydessä.

Julkiset teokset

- 2014 Työn maisema, Sörnänen. Seinämaalaus, Työväenliikkeen kirjasto, Helsinki
2012 – 2013 Roskisgalleria, Vähätori, Turku

Julkaisut

- 2017 Vieri, näyttelyjulkaisu
2016 The Party, näyttelyjulkaisu
2015 Haalean punainen linnoitus, näyttelyjulkaisu
2015 NN nro1, dokumentaatio yhteisötaideprojektista
2013 Unohtuneet maisemat, näyttelyjulkaisu
2012 Urhea kevät, video 5:44
2012 NLEL., Näistä levyistä en luovu, näyttelyjulkaisu
2010 missä, 20-sivuinen essee

Apurahat

- 2017 FOT Freelancegraafikot, omakustanneapuraha
2017 Kansan sivistysrahasto
2015 Suomen Taiteilijaseura matka-apuraha
2015 FOT Freelancegraafikot, omakustanneapuraha
2014 Helsingin kaupunki
2013 Helsingin kaupunki, Vantaan kaupunki
2011 Suomen aikakauslehdentoimittajien liitto SAL ry
2010 Kansan sivistysrahasto

Residenssityöskentely

- 2016 Galleria Pleikun residenssi, Berliini, Saksa
2015 Stipendiaattityöskentelyjakso, Grafiikanpaja Talli, Helsinki
2015 Suomen Ateljeesäätön residenssi Grassina, Firenze, Italia
2012, 2014 Kōkars Gästateljé, Ahvenanmaa

Jäsenyydet

Taidemaalariliitto (kj), Helsingin Taiteilijaseura, Kuvasto ry, Freelance-graafikot ry

*Kiitokset tämän julkaisun teossa
auttaneille Kirstille, Teijalle, Rosalle, Jyrkille,
Pekalle, Soilille ja Freelance-graafikot ry:lle.*

© Maija Toropainen & NN nro 1, 2017
Valokuvat: Pekka Järveläinen
Essee: Kirsti Kaasinen
Paino: AM Digipaino /AM Print Oy

ISBN 978-952-68436-3-6 (nid.)
ISBN 978-952-68436-4-3 (PDF)